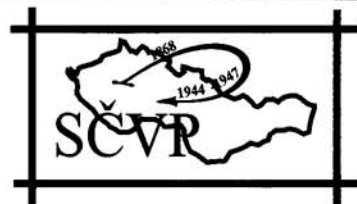

ZPRAVODAJ

Sdružení Čechů z Volyně a jejich přátel

4/2011

Změny v řídicích orgánech SČVP

(Zpráva o jednání 2. sněmu
a o jednání Celostátního výboru SČVP)

Od založení SČVP v roce 1990 se konalo pět zasedání jeho nejvyššího orgánu, která se nazývala **konference**. V roce 2007 byly přijaty nové základní dokumenty (stanovy, organizační řád, jednací řád a hospodářská směrnice) a název **konference** byl v nich nahrazen názvem **sněm**.

Druhý **sněm** se konal dne 26.11. 2010. Ze 48 v regionech zvolených delegátů s hlasovacím právem se ho zúčastnilo 40 (83%) a 12 funkcionářů s hlasem poradním, dále čestní členové a hosté. Sněm se zabýval těmito čtyřmi okruhy problémů:

1) zhodnocení činnosti SČVP od posledního sněmu; 2) náhrada předsedy, jednatele a předsedy historicko dokumentační komise SČVP, kteří pro vážná onemocnění se vzdávají svých funkcí; 3) doplnění kontrolní a revizní komise; 4) zhodnocení hospodaření.

Ad 1. Z hutného a promyšleného vystoupení předsedy SČVP Oldřicha Rejchrt vyjímáme tyto informace o činnosti SČVP za uplynulých čtyři roky:

- a) v hotelu ČsOL Legie jsme získali trvalé sídlo, administrativní a schůzovní zázemí;
- b) předsednictvo se z „komparsu“ změnilo ve fungující výkonný orgán, kde každý jeho člen má konkrétní náplň, pravomoc a odpovědnost;
- c) byla obnovena činnost komisi;
- d) podařilo se zprůhlednit a stabilizovat naše hospodaření;
- e) byla ustavena fungující redakční rada Zpravodaje;
- f) díky iniciativě ing. Miroslava Němce z Brna máme svoji internetovou stránku;
- g) s Národním archívem jsme uzavřeli smlouvu o uložení archiválií SČVP, která se již plní;
- h) dokázali jsme se kvalifikovaně a snad i účinně ohradit proti provokačním lžím v knize Jáchyma Topola „Supermarket sovětských hrdinů“ a v televizním dokumentu Vladimíra Vondráčka „Zabíjení po česku“;
- i) s podporou Československé obce legionářské jsme postavili Pomník volyňským Čechům v Rovně a za dobrovolné sbírky členů pomník-bystu prezidentu dr. E. Benešovi v Žatci;
- j) účinně jsme po právní stránce podpořili iniciativu občanů v obci Hrušvici na Ukrajině na rekonstrukci zpuštělého katolického kostela na pravoslavnou cerkev;
- k) uzavřeli jsme a plníme smlouvu o spolupráci s Památkovým úřadem v Lidici;
- l) udržujeme spolupráci nebo jen kontakty s řadou organizací a jednotlivců v tuzemsku a v zahraničí;
- m) mnozí jednotlivci poskytují pomoc diplomatům, zpracovávajícím historii Čechů z Volyně;
- n) složení členské základny se změnilo, protože potěšitelně přibýlo mladých členů.

Ad 2. Pro vážná onemocnění požádali o zproštění z funkcí předseda SČVP Oldřich

Rejchrt, jednatel ing. Jiří Hofman a předseda historicko dokumentační komise Miroslav Krušina. Sněm náhradu za první dva funkcionáře nenašel a novým předsedou historicko dokumentační komise byl zvolen **Roman Štěr**. Celostátní výbor na svém zasedání dne 9.4.11 zvolil **novou předsedkyni SČVP Jaromíru Němcovou-Ničovou** z Brna a nového **jednatele Antonína Koláře** z Prahy. **Ad 3).** Kontrolní a revizní komise byla rozšířena o **Emilii Kudrnáčovou** ze Žatce a **Renátu Hingarovou**.

Ad 4. Z Přehledu hospodaření za rok 2010, který hospodárka předložila sněmu vyplývá, že celkové příjmy byly ve výši 481 776.- Kč a výdaje 320 033.- Kč. Kontrolní a revizní komise (KRK) prověřila a odsouhlasila hospodaření v roce 2010. Za nedostatek považuje KRK to, že nejsou zpracovávány **roční přehledy hospodaření jednotlivých regionů**. Sněm uložil aby:

- a) předseda KRK vypracoval a vedoucím regionů zaslal příslušný metodický pokyn
- b) vedoucí regionů zaslali ekonomce roční přehledy hospodaření, vypracované podle výše uvedeného pokynu.

Oldřich Rejchrt, předseda (odstupující)

Jiří Hofman, jednatel (odstupující)

Oba odstupující funkcionáři děkují za spolupráci všem, kteří se přičinili a nadále přičinují o účelné fungování Sdružení.

Se Svobodou za Svobodu

Toto bylo heslo našich chlapců, mužů a pak i děvčat, všech, kteří se přihlásili do ČS jednotky.

Byl konec zimy 1944 roku. Z Mlýnova Němci utekli a sovětské jednotky ještě nedorazily. Toto bezvládní netrvalo dlouho, landvrt města sice utekl, ale když viděl, že v Mlýnově ještě není sovětská armáda, vrátil se a se svými poskoky sehnal kdekoho, aby napěchovali pytle moukou, aby ještě alespoň tímto pomohl Německé říši v předposlední smrtelné křeči. Došlo i na mne a s ostatními nás nahnali do Mlýna a poháněli, aby ani prásek mouky tam nezůstal. Naši mě pomohli k útěku a tak dům od domu jsem se blížila k domovu, kde se dalo dobře schovat. Měla jsem důvod už více s landvirtem Šnejdrem se setkat. On to byl, kdo mě při jedné z jeho oblíbených „lapánek“ chytil a bezlístně zařadil mezi ostatní, kteří byli odesláni do sběrného tábora v Dubně, odkud byli odvázeni do Německa na práci.

I když jsem mu vysvětlovala, že pracuji u příbuzných v Podhájích na zemědělské práci, jeho to nezajímalo. Díky paní Urikové (původem byla Češka) a jejímu synovi Sedřovi, který bezvadně ovládal němčinu - musel dělat Šnajdrovi tlumočnicka i k tomuto transportu. Šnajdr ho přidělil, aby nás předal ve sběrném táboře. Na prosbu matky Sedřa cestou u Podhájce mě z nákladáku vysadil a já jsem se mohla vrátit k tetičce Pokorné.

Na snímku zleva: ing. Miroslav Cinert, CSc - předseda kontrolní a revizní komise, Marie Nečasová-ekonomka, ing. Jaroslav Vodička-člen předsednictva a předseda regionu. Žatec, plk. v.v. ing. Jiří Hofman-jednatel, plk. v.v. Václav Kuchyňka-člen předsednictva, Oldřich Rejchrt-předseda Sdružení, Jaromíra Němcová-Ničová-mistopředsedkyně pro Moravu a předsedkyně regionu Brno, PhDr. Miloslava Žáková, SČC. - předsedkyně ediční a distribuční komise, Josef Kozák-mistopředseda pro Čechy a předseda regionu Litoměřice.

Na snímku chybí plk. v.v. Irena Malinská-předsedkyně redakční rady, Doc. Boris Iljuk, CSc-předseda Černobylských krajanů, Rostislav Jirásek, člen předsednictva a Roman Štěr-předseda historicko dokumentační komise.

Ovšem, dlouho jsem se pak bála chodit domů, což kdyby mně Šnajder potkal?

Tak se stalo, že hned na druhý den po té příhodě ve mlýně jsem odešla k vzdáleným příbuzným do Českých Novin, asi 11 km vzdálených od Mlýnova. Tam u Sochorových jsem byla přijata a tetička Anežka byla velmi hodná, tak jako celá jejich rodina. Dcera Věruška Zajícová čekala rodinku a tak jsem místo ní tetičce trochu pomáhala. Postupně u Sochorových našli azyl i další utečenci a když bylo nejhůř, chodili i ostatní pro kousek chleba, který jsme téměř každý den pekly, aby stačilo i pro ostatní hladovějící. Pan Sochora s hochy nastavovali oka na zajíce, aby bylo možno nabídnout i kousek masa. Byla to úžasně hodná rodina. Až do chvíle, kdy byla ohlášena mobilizace. Kdekdok z našich mužů se hlásil do Čs jednotky. To velké nadšení nebylo jen v této vesnici, ale všude kde žili naši krajané. Hlásili se muži vojenskou službou povinní, ale i starší otcové, kteří na vojnu nemuseli a také hoši, kterým nebylo ještě 18 let. Když je pro jejich mládí nechtěli do armády přijmout, prohlášovali, že jim doklady shořely, nebo byly frontou zničeny, a kdoví co si ještě vymýšleli, jen aby je do armády zařadili. Snad tehdy vzniklo to heslo: Se Svobodou za Svobodu. Také v rodině Sochorových jediný, kdo byl voj. službou povinen, byl syn Jaroslav, ale k němu se připojil mladší bratr, kterému nebylo ještě osmnáct, a aby měl chlapce „pod dohledem“, i pan Alexander - otec, který do armády už nepatřil, se přihlásil.

17 března na nádvoří Sochorových statku se začali shromažďovat muži různých národností a věku. Proto že v Mlýnově nebylo ještě bezpečně, fronta se několikrát vracela, vláda okresu se dočasně usídlila v Č. N. a také nábor k odvodu tam probíhal. Po zkontrolování jmen nastoupili všichni rozblácenou cestou k pochodu do Rovna. Najednou zde bylo tak děsně prázdná a ticho. Vesnice byla jako po vymření. Zůstali starci, kteří bolem plakali, děti se držely matek z obavy, aby jim také neodešly. Ptaly se, kdy se tatínek vrátí a proč je zde ponechal? Doma se ani nemluvalo a vesměs byl cítit bezmocný smutek a žal. Tento odchod bych už nikdy nechtěla prožívat, i když mně osobně se to netýkalo. To loučení, poslední políbení, poslední stisk v náručí, v mnoha případech to bylo opravdu poslední. I na to jsem později vzpomínala, když mi umírali pacienti po těžkých zraněních. Muži měli svůj cíl. Šli bojovat za svou Vlast, kterou jejich předkové opustili a dnes tato Vlast je v rukou nemilosrdného nepřítel.

Pak jsem se dověděla, že tato kolona došla do vesnice Ivánovka, kde přenocovala, a 19. března dorazila do Rovna. Tam čekali na odvod ještě tři dny, protože dalších odvedenců přišlo již dříve.

V Rovně téměř každou noc Němci shazovali bomby a několik našich krajanů bylo střepinami zabito. Těmto byl 9. května 2007 odhalen pomník, o jehož postavení se zasloužili nejvíce R. Kubišta, Ing. J. Hofman, plk. v.v. Palička V. Finančně podpořila ze své nadace Obec Legionářská. (Kniha: Vytesáno v žule, odlitá z kovu, autoři J. Hofman, J. Němcová. M. Němec a M. Žáková.

Po válce jsem dostala propustku k návštěvě domova, zašla jsem také pochopitelně za tetičkou Anežkou, která mi vyprávěla a vzpomínala na to, jak jsem na požádání p. Sochora k pytlům, ve kterých měli chlapci nést z domova jídlo, připravené na dobu, dokud nebudou odvedeni, měla jsem přišít popruhy, aby si ulehčili při chůzi, že to ponosou na zádech. Jelikož jsem zapomněla na svůj skautský ruksak, ušila jsem z té pytloviny něco podobného. Pak přišli muži od sousedů a další a další, tak že jsem šla ty ruksaky několik dnů a mám dojem, že téměř

všichni byli tímto na cestu vybaveni. Jenže moje „krejčovské umění“ mělo velké mezery. Pytel jsem sice velmi zkulivovala, ale popruhy jsem přišila pouze jedním stehem, což pak dopadlo tak, že při tlačení do vagonů stehy u popruhů popraskaly a z „ruksaku“ zbyl opět pouhý pytel. Ještě že jsem při té ostudě nebyla.

Těsně před Vánočními svátky, a já jsem už měla hodně zkušeností v pomoci raněným, nám přivezli velký počet raněných ze štábu, který byl ostřelován dělostřeleckou palbou. Mezi raněnými jsem našla i pana Sochoru. (Mého strýčka). Střepina mu velmi nebezpečně ranila nohu a hrozila amputace. Střejček prosil doktora, aby mu nohu neamputoval. Dr. Škvařil ránu důkladně ošetřil, sešil a nasadil léky. Ještě tento večer odvážely raněné do týlových nemocnic a p. Sochora do specializované nemocnice na končetiny do Rymanova Zdrojů. Měla jsem dovoleno strýčka doprovázet. Už cestou měl velmi silné bolesti a několikrát jsem mu musela píchnout injekci a když jsme dojeli do nemocnice, byla jsem přítomná při přebírání osobních věcí, ve kterých byla také fotografie dcery Věrušky, která v náručí v povijanu držela malou Jiřinku, kterou dědeček nikdy neviděl. Ten jediný snímek měl stále u sebe. Tyto veškeré věci byly Anežce předány. Strýček mě stále prosil, abych o jeho zranění manželce nepsala, ale už při dveřích, když jsem odcházela mě ještě zadržel a řekl: můžeš napsat, ale moc Anežku nevylekej. Asi dva dny nato mně zavolal dr. Škvařil a oznámil mi, že mu z té speciální nemocnice volali, že půl hodiny po mém odjezdu strýček zemřel na plynovou gangrénu krve.

Náš velitel byl velmi vážený a oblíbený mezi Volyňskými vojáky. Byl to člověk, který měl pro každého pochopení a pokud bylo v jeho moci, také pomohl. On to byl, kdo navrhl vládě zákon ohledně aktivizace žen v armádě a tento zákon byl schválen parlamentem začátkem roku 1947.

Ti, kteří našeho Velitele pomlouvají a snaží se co nejvíce ublížit jeho zasloužené minulosti, netuší ani kolik svým počinem vytvořil ČS. jednotku, zachránil lidských bytostí. Měl přátelské jednání s každým vojákem a ti si ho velice vážili. Za minulé vlády byl perzekvován a mnoho jeho „přátel“ nemělo odvalu se k němu hlásit. Sama jsem toho byla svědkem ve vojenské nemocnici ve Sřešovicích. Po rehabilitaci se opět tito lidé stavěli k němu, jako by se nic nestalo. A nyní? Ach, ta naše povaha Česká!!!

*Irena Malinská-Šmidtová,
zdravotní sestra Zdrav. Praporu 1. brigády*

Sedmdesátník ThDr Jaroslav Šuvarský, PhD.

Otec Jaroslav se před 70-ti lety dne 25. 5. 1941 narodil, a to v pravoslavné rodině česko-ukrajinského původu, ale v české vesnici Závídově na Volyni, západní Ukrajina. Je to velmi malebný kraj, zvelebovaný českými emigranty od 19. století, dodnes se tam pracuje v jejich mlýnech, dílnách nebo se učí v jejich školách, jezdí se po českých dlážděných cestách s odvoňovacími příkopy. Jenže brzy začala II. světová válka, jeho tatínek a strýčkové bojovali v armádě generála Svobody a nakonec šťastně reemigrovali v roce 1947 do Československa. Svobody si moc neužili. Rodiče vlastnili ševcovskou dílnu v Údicích u Chomutova, ale přišlo znárodnění a zaměstnání v továrně. Tatínek se s tímto osudem nikdy nesmířil a zemřel v 53 letech.

Pro svůj „maloburžoazní původ“ (Otec živnostník) a protože pocházel z rodiny volyňských Čechů, kteří z vlastní zkušenosti dobře věděli, kdo je Stalin a co je opravdu komunismus, bylo maturantu Jaroslavovi znemožněno studovat na vysoké škole. Avšak díky zateckému

duchovnímu otci Dušanovi Surmovi se Jaroslav, dělník na melioracích přihlásil v roce 1959 na teologickou fakultu v Prešově, kterou ukončil zásluhou statečnosti vedení fakulty, neboť první rok studia neobdržel tzv. státní souhlas.

Potom pracoval jako duchovní v Praze, jako redaktor Hlasu pravoslavní, dále studoval v Leningradě (Petrohradě) a Římě, kde obhájil doktorské práce. Již jako doktor teologie a historie napsal knihu o životě a umění sv. biskupa Gorazda, pracoval ve funkci kancléře úřadu metropolitní rady, účastnil se mnoha společenských a ekumenických aktivit doma i v zahraničí. Duchovního otce Jaroslava však nejvíce těší pastorační a liturgický život a činnost v katedrálím chrámu sv. Cyrila a Metoděje v Resslově ulici, který se proslavil jako úkryt sedmi československých parašutistů, Kubiše a Gabčíka, po splnění vojenské akce proti R. Heydrichovi. Jako jeden z následovníků popravených duchovních se zasloužil o založení památníku na tomto místě a šíření pravdy o našich vojácích a nekomunistických odboji v době heydrichiády. Děkuvzdání a slavnostní svatá liturgie se bude konat v chrámu sv. Cyrila a Metoděje dne 29. května 2011 v 9.30 hodin. Všichni, kdo jste hrdí na svého rodáka z Volyně, jste srdečně zváni.

*Mgr. Eva Šuvarská,
Národní památník hrdinů heydrichiády
WWW.pamatnik-heydrichiady.cz*

A ještě z úvodu: Dovolujeme si s Boží pomocí a spolu s Vámi, Volyňáky vzpomenout významné životní jubileum pravoslavného teologa, volyňského rodáka, který má více funkcí a titulů jako např. Metropolitní proto-presbyter (děkan katedrály), ředitel Pražské pravoslavné eparchie, ředitel Národního památníku hrdinů heydrichiády a nositel vyznamenání Řádu sv. Cyrila a Metoděje Zlatá hvězda 1. stupně, medaile Československé obce legionářské za uznání zásluh o obnovu a šíření legionářských tradic, medaile „Za věrnost 1939-1945“ Českého svazu bojovníků za svobodu, Záslužného kříže ministerstva obrany České republiky II. stupně, medaile Ministerstva obrany za zásluhy při rozvoji České republiky k 90. výročí vzniku Československé republiky a další.

Spravedlivý mezi národy

Toto vyznamenání mi ukázala paní Anna Butová - Tomičková, pocházející z Kněhyněk u Lucka při mé návštěvě u ní. Zároveň mi vyprávěla příběh pana Alexandra Tomička a jeho rodiny.

Pan Tomiček byl rolník. Jednoho dne v roce 1941 měl jakési jednání v Lucku a odpoledne se vracel se svým povozem domů. Cesta vedla kolem židovského ghetta. V koutku za plotem se něco pohnulo a pan Tomiček tam uviděl skrčeného chlapce. Zastavil, chlapce asi třináctiletého vytáhl přes plot, ukryl ve voze a přivezl domů. Tomičkovi nevěděli, a ani nechtěli vědět, jak se jmenuje. Říkali mu Griša. Ukryli ho ve stodole v nedokončené jámě na sklep. Ve dne spal a v noci jim trochu pomáhal kolem koní a v domě. Anička (Tehdy jí bylo asi sedmáct) mu nosila jídlo. Měli smluvený signál. Anička zavolala na psa a Griša věděl, že to patří jemu.

Jednoho dne německá hlídka prohledávala vesnice. Hledali zběhy a přišli i k Tomičkovům. Ti byli zrovna ve stáji a s nimi i Griša. Narodila se jim jehňátka a Anička jim vázala červené mašličky. Hlídku to našťásti upoutalo a chlapec se zatím rychle ukryl pod králikárnu. Hospodář ho ještě zaházel koňským hnojem. Ve všech byla malá dušička, protože prozrazení by znamenalo jistou smrt pro celou rodinu. Němci si však ničeho nevšimli a odešli.

Když konečně válka skončila, chlapec byl téměř dospělý. Radili mu, aby odešel do Palestiny. Poslechl a od té doby více než 50 let o něm nevěděli. Až v roce 1998 Griša se svou ženou přijel do Karlových Varů. Recepčnímu v hotelu se svěřil, že by rád vypátral rodinu, která ho za války zachránila. Recepční mu poradil, aby dal do několika novin inzerát. Poslechl ho. Několik známých paní Aničky ji tehdy zavolalo, a protože v inzerátu bylo uvedeno i telefonické spojení, nebyl problém se s Grišou spojit. To bylo radosti i slz!

Anička vyhledala manžele v Karlových Varech a jejich setkání se ještě několikrát opakovalo. Se svou vnučkou pak navštívila Izrael a tak poznala celou rodinu. Výborně se o ni starali zejména oba synové.

Dověděla se, že Griša, který se ve skutečnosti jmenoval Zvi Goldammer, se cestou přes Polsko setkal s mladou dívkou Sárrou a do zaslíbené země odjeli společně. Později se vzali. Po setkání s Aničkou napsal Griša o svých záchrancích paní velvyslankyni Izraele. Mimo jiné uvedl: „Vše. Co Tomičkovi činili, bylo z dobrého srdce, aniž by za to cokoliv očekávali.“ Požádal, aby pan Tomiček a jeho dcera Anna byli vyznamenáni titulem „Spravedlivý mezi národy“.

Pan Tomiček se vyznamenání nedožil, a tak v roce 2001 převzala Anička vyznamenání i za něho. V sadu Yad Vashem je vysazen strom s jejich jmény.

Dnes už paní Anna zestárla a jen vzpomíná. Kontakt s Izraelem se přerušil, když paní Sára zemřela a Griša těžce onemocněl.

I takoví byli naši krajané. Nezapomínejme!

PS: Ten příběh se vám možná zdá známý, natočila ho totiž i Česká televize.

Vilma Magáňová

Aktuální oznámení

Banderovci, relace ČT2 20.05 hod. 19 května. Natáčeno studiem Ostrava, v r. 2010 Liberec, Ing. Zich

Oznámení

Milí moji rodáci z Novokrajeva, chci Vás pozvat, jako pokaždé, na naše setkání do Podbořan. Bude se konat tentokrát později-14. května v sobotu na 10 hod. u Památníku našich padlých ve válce, a společný oběd bude v Národním Domě naproti nádraží, jako to bývalo dříve.

Prosím Vás, kdo alespoň trošku budete moci přijet, budu velice ráda, vždyť každý máme různé zdravotní potíže v našich letech, ale moc rádi se sejdem, Zazpomínáme a zůstanou nám vzpomínky. Se srdečným pozdravem se na Vás těší Kamila Ondrová.

Setkání rodáků z Hulče České

Dne 28. května 2011 se koná od 10.00 hodin setkání rodáků z Hulče České v restauraci Kino v Kolečovicích. Za organizátory srdečně zve Antonín Umlauf

Dopis z Toronta

K článku pana Arnošta Vendolského (Naši Jubilanti)

Milý Arnošte

Děkuji Ti za Tvé přání k mým narozeninám a na vzpomínku na mou maminku Marii Odstrčilovou a její sestry Tvůj článek mě překvapil a také potěšil. Zmiňuješ se že bys rád věděl více o naší rodině v Kanadě. Jak víš, Novotných měli tři dcery a syna. Ludmila se provdala za Arnošta Dvořáka, Olga za Teofila Polívku a Marie za Antonína Odstrčila, moji rodiče.

Dvořákovi a Polívkovi odjeli do Kanady

v r. 1936 a usadili se na farmách kolem Winipegu. My jsme měli jet též, ale než k tomu došlo, vypukla válka a cestování byl konec.

Do Československa jsme přijeli v dubnu 1947 Rodičům se tam moc nelíbilo, jelikož už tenkrát tam panovali komunisté. Rozhodli se žádat o výjezd do Kanady. Já jsem o Kanadu moc nestál. Bylo mi sedmáct let, chodil jsem v Zatci po domovech. Měl jsem plno kamarádů a moc se mi tam líbilo. O prázdninách jsem byl na letním táboře v Jesenici a po prázdninách Mistr Libovický organizoval pěvecký a taneční kroužek Volyňské mládeže, kde jsem též účinkoval.

Tátova sestra, teta Tomášová, nabídla mým rodičům, aby jeli a já mohu být u Tomášů a až projdu školami, přijedu za nimi. Rodiče o tom ale vůbec nechtěli slyšet. Bylo rozhodnuto toto buď všichni jedem, nebo všichni zůstanem.

Dvořákovi a Polívkovi prodali farmy a pomohli s výjezdem. Zaplatili nám cestu a museli zaručit, že my nikdy nebudeme na obtíž kanadské vládě. Do Toronta jsme přijeli 19. 2. 1948 a tu jsme slyšeli, že v Československu byl puč, komunisté jsou ve vládě a hranice jsou zavřeny.

Měli jsme štěstí! U Dvořáků jsme bydleli dva roky, než jsme zaplatili dluh a koupili si svůj domek. O rok později jsme koupili restauraci v Torontu. Restaurace byla prospěšná a zajistila mým rodičům spokojené stáří a bratru a mně lepší budoucnost.

Dvořákovi měli pět dětí, tři žijí, Polívkovi dvě dcery, obě žijí. My jsme byli tři kluci, ale žijí jen já, ten nejmladší. Já mám dva syny, starší bydlí v Kalifornii. Mám tam dva vnučky a dva pravnuky, to jsou již Američané, mladší syn bydlí v Torontě a má jednu dceru, to jsou Kanadáně. Moji rodiče, tety a strýčkové jsou již všichni na pravdě Boží! Srdečný pozdrav celé Vendolské rodině. Tvůj synovec Antonín.

Srdečný pozdrav redakci a děkuji za pravidelné zaslání Zpravodaje. Antonín Bennett

Vážený pane Bennette, v příštích řádcích Zpravodaje zjistíte, že se Váš strýc Vašeho krásného a milého dopisu nedočkal. Zemřel 19. 3. t. r. Byli jsme velmi smutni, ale snad ta zpráva dojde za ním i do nebe...

Srdečně Vás zdravíme a budeme rádi, když nám někdy zase napíšete. redakce

Naši Jubilanti ...

Vážení spolupracovníci, kteří stále „podle svého“ upravujete texty Jubilantů. Napsali jsme vám do regionů, jak má ta úprava vypadat. Ale stále zavírám oči a opravuji co se dá. Ráda bych uvítala, kdybyste se řídili podle těch regionů, které se již přizpůsobily k jednotné úpravě. Několik jich uvádím: Region Brno, Region Chomutov, Region Mohelnice, Region Žatec (ten má výjimku, ne po čtvrtletí, ale jen po jednom měsíci, vzhledem k velkému množství členů regionu,) Region Praha, Region Moravskoslezský, Region Moravský Krumlov, Region Domažlice, Karlovy Vary a další ...

Děkuji za pochopení - redaktorka

Region Praha:

2. Čtvrtletí 2011

Duben: 60 let MUDr. Dufek Vladimír z Prahy, nyní Praha 5. 75 let Brodilová Tamara Obov, nyní Praha 9 a Nováková Soňa z Moštěnice, nyní Česká Kamenice. 83 let Ing. RNDr. Andres Evžen z Okolku, nyní Praha 5

Květen: 55 let Barešová Jana z Prahy, nyní Praha 10. 70 let ThDr. Šuvarský Jaroslav ze Závridova, nyní Praha 6. 81 let Klicpera Jaroslav z Volkova, nyní Praha 7. 83 let Klejšmidová Ludmila z Kněhyněk, nyní Jaroměř a Martinovský Otakar z Volkova, nyní Říčany. 88 let Ing. Jiří Hofman, Družkopol, nyní Praha 4, příslušník 1. čs. armádního sboru a Kubišta Rostislav z Novostavců, nyní Mladá Boleslav,

příslušník 1. čs. armádního sboru. 89 let Vránová Emilie z Novokrajeva, nyní Černošice.

Červen: 65 let Frost Josef z Prahy, nyní Praha 4. 75 let Khol Miroslav ze Zdobunova, nyní Praha 9. 80 let Albrecht Josef z Boratína, nyní Kladno. 82 let Tomíčková Jarmila Sivice, nyní Kladno. 84 let MuDr. Králíčková Miloslava ze Mstětína, nyní Praha 10. 88 let Držmišková Antonie z Českých Novin, nyní Choceň

Všem jubilantům co nejsrdečněji blahopřejeme, do dalších let přejeme hodně štěstí, zdraví a životní pohody. Za členy regionu Roman Štěr Region Teplice:

Pololetí 2011

Leden: 55 let pan Miloš Skála z Bystřan, nar. v Teplicích.

Srpen: 55 let Vladimír Gabriel z Krupky, rodák z Malé Zubovštiny.

Oběma našim nejmladším jubilantům blahopřeje výbor regionu.

Vlasta Holmanová, předsedkyně reg. Teplice

Region Broumov

Čtvrtletí 2.

Květen: 50 let Miroslav Gol, Broumov

Červen: 85 let Josef Lebedinský, Jaroměř, rodák Kněhynky.

Oběma pevně zdraví a spokojenost do dalších let přeje za region Broumov Alexandr Stejskal Region Moravský Krumlov

Duben: 80 let Václav Kačírek Vilhelmovky, nyní Braničovice

Červen: 83 let Emilie Skopíková-Holcová ze Sklíně, nyní Olbramovice.

Oběma jubilantům dobré zdraví, štěstí a osobní spokojenost přeje

Za region Stanislava Kounková

Region Tachov

Čtvrtletí 2.

80 let Dědová Naděžda, 84 let Janča Otto, 84 let, Glózová Anna, 80 let Kocová Emilie, 84 let, Koutný Vladimír, 83 let, Křížová Libuše, 85 let Suchá Božena, 81 let Černá Ludmila.

Všem jubilantům mnoho zdraví, štěstí, lásky bližních a všechno nejlepší

za region přeje Michlová Alžběta

Region Žatec

Blahopřání

Dne 1. dubna oslavili své vzácné Jubileum Manželé Miroslava a Jindřich Fialovi z Klášterce zlatou svatbu 50 let společného života. Mnoho štěstí, pevně zdraví do dalších společných let jim přejeme všechno to nejlepší.

Za náš region Kamila Ondrová

Region Žatec

Květen: 60 let Dlouhý Jiří, Vroutek. 75 let Václavíková Jiřina, Strojetic. 80 let Žitný Jaroslav, Podbořany. 81 let Vávrová Ludmila, Nepomyšl. 81 let Ing. Bureš Emil, Holedeč. 85 let Cimerová Alexandra, Postoloprty. 85 let Pokrupa Jaroslav, Žatec. 89 let Vránová Emilie, Černošice. 89 let Hlaváček Rostislav, Podbořany. 90 let Bryndová Libuše, Třeskonice. 94 let Mokřý Konstantin, Strojetic. 95 let Zajičková Ludmila, Klášterec.

Všem těmto našim členům hodně štěstí, zdraví a Božího požehnání do dalších let přeje

Za region Kamila Ondrová

Oprava: Ve Zpravodaji č. 3 došlo při korektuře k chybě u tří žen v březnu: správně to je: 83 let Závěská Žofie, Louny, 86 let Marta Jachňuková Žatec, a 83 let Helena Klimentová doplněna. Omlouváme se této tiskové chybě.

Region Nymburk

Jména našich krajanů z Milovic, kteří oslavili svá životní jubilea:

30 let Pilařová Inna. 35 let Salačová Taťana. 50 let Poláčková Ludmila a MUDr. Tauchenová Oxana. 55 let Volf Fedor a Kužel Jaroslav. 60 let Černá Ludmila, Mudr. Pišlová Alena, a Jakušová Emilie. Všem jubilantům pevně zdraví a životní pohodu. Předsednictvo regionu

Region Litoměřice

Květen: 85 let oslaví naše dlouholetá členka pí Emilie Nováková ze Závídova, bytem Nučnice u Křešic. Do dalších let jí hodně zdraví a spokojenosti přeje za výbor

Daniela Zelenková, jednatelka

Region Cheb**Čtvrtletí II. a III.**

Duben: 81 let Emilie Rampasová ze Sofievky, nyní v Chebu.

Květen: 88 let Anna Holubičková ze Soviefky, nyní v Kaceřově. 82 let František Tochor z Volkova, nyní v Podhradí. 81 let Vladimír Zýval z Volkova, nyní v Novém Kosteletě.

Červen: 87 let Evženie Floriánová ze Sofievky, nyní ve Střížově.

Srpen: 84 let Vladimír Slevinský z Cerkvisk, nyní v Novém Kosteletě.

Šťěstí, zdraví a životní pohodu do mnoha dalších let přejí

Ludmila Mácová a Libuše Pancířová

Všem jubilantům blahopřeje i redakce

NAŠE ŘADY OPUSTILI ...**Čas nám na bedra roky klade, jako listí pod topoly...**

Zaznělo z úst pana Jaroslava Chudoby na pozvánčenském setkání v Litoměřicích na podzim minulého roku.

Když jsem se ve Zpravodaji dozvěděl o tom, že Litoměřičtí pořádají v únoru další setkání, rozhodl jsem se, že pojedou. Věřil jsem, že budu mít možnost si zde s Jaroslavem Chudobou popovídat. Marně jsem ho vyhlížel, nepřišel. Nemohl.

Pak jsem se dozvěděl proč tomu tak bylo. Ležel v Praze v nemocnici, kde dne 19. března 2011 zemřel.

Zaujal mě jeho článek v Národním osvobození. A tak jsem se rozhodl, že jej navštívím. Poprvé jsem se s ním setkal v létě roku 2008. Jaroslav Chudoba bydlel v malém, nízkém domku s bílou fasádou v Milostně na Rakovnícku. V místnosti, kde jsme spolu hovořili, měl na stěně zarámovaný dekret od Československého válečného kříže a jmenování Zasloužilým učitelem ČSSR. Byl jsem překvapen jeho pamětí a jazykovou vybaveností. Hovořil polsky, rusky, ukrajinsky, ale znal také jidiš.

Měl rád verše, které vždy přidával ke svým článkům uveřejňovaných nejen v Národním osvobození, ale i v našem Zpravodaji. Podle mě jeho články patřily k těm nejlepším, které jsme ve Zpravodaji měli.

Měli jsme společného a oblíbeného básníka Jana Pospíšila, rodáka z Hlinska na Volyni. Jeho knížka básní byla, jak říkával na „čestném místě“. Nejráději měl básně: Vesničko moje na Volyni, Podzim a Jen malý prostý kříž. Bohužel jsem se nemohl z pracovních důvodů zúčastnit posledního rozloučení a tak jsem mu 29. března 2011 v 10:15 věnoval malou tichou vzpomínku...

Roman Štěr

Zpravodaj a SČVP projevují upřímnou soustrast rodině. Tento dopisovatel nám bude velice scházet...

Region Vyškov 2011**19. 3. 2011 Zemřel Arnošt Vendolský**

Narodil se 5. 10. 1921 v české obci Martinovka v rodině rolníka. Po skončení základní školy nastoupil do polské zemědělské školy v Šubkově. Tu přerušila německo-polská válka a odchod Rudé armády v roce 1939. V době sovětské

vlády a německé okupace pracoval Arnošt na statku rodičů. Při ústupu Němců koncem roku 1943 byl Arnošt těžce raněn při výbuchu dělostřeleckého granátu. V důsledku svého zranění byl zproštěn vojenské služby a musel nastoupit jako úředník na finanční odbor okresu v Rovně. Tam pracoval až do návratu do Čech v roce 1947. V Čechách se s rodinou usídlil v obci Lysovice na Vyškovsku. Po vstupu do JZD si doplnil vzdělání a pracoval jako agronom.

Spolupracoval s výzkumnými ústavu na šlechtění nových odrůd obilovin, jejich družstvod stále vždy na předním místě v okrese.

Od prezidenta republiky přijal vysoké vyznamenání. I po odchodu do důchodu pracoval na svých pokusech do 89 let.

Arnošt stál u zrodu našeho Sdružení Čechů z Volyně a jejich přátel, a založení okresní pobočky Vyškov.

Velkou práci odvedl při setkání Volyňáků k padesátému výročí navrácení do vlasti, konanému ve Vyškově v roce 1997.

Od založení našeho Sdružení až do svého skonu, celých 20 let vykonával funkci tajemníka a hospodáře našeho regionu, publikoval také do našeho listu Zpravodaj.

Arnoště, kamaráde, příteli. Měli jsme Tě ve velké úctě. Tvůj náhlý odchod nás těžce zasáhl. Nikdy na Tebe nezapomeneme.

Pozůstalým vyjadřujeme opravdovou a upřímnou soustrast.

*Za region Vyškov
předseda Jirásek Rostislav
a tajemník Pěnička Václav*

Redakční rada děkuje Arnoštovi Vendolskému za jeho tvůrčí práci - příspěvků do našeho Zpravodaje. Bude nám chybět - děkujeme

Uničov

Vážený pane předsedo,

Je mou povinností Vám oznámit úmrtí pana Josefa Voláka z Uničova, mého dědečka, který byl dlouholetým členem Sdružení. Zemřel dne 1. 4. 2011 ve věku 77 let. Rozloučení při pravoslavné bohoslužbě se koná 8. 4. v 11,00 na hřbitově v Uničově. Za projevenou soustrast děkujeme. S hlubokou úctou

Ing. Martin Répal, vnuk

Zpravodaj a SČVP projevuje rodině upřímnou účast.

Region Rakovník

Oznamujeme, že zemřel pan Jaroslav Chudoba, zasloužilý učitel a plukovník v záloze, který bojoval v Čs. jednotce pod vedením generála Ludvíka Svobody. Zemřel 19. března 2011 ve věku 92 let.

Budíž mu česká země lehká!

L. Růžičková

Region Nymburk

Oznamujeme všem, sice opožděně, že naše řady opustili tři dlouholetí členové Sdružení.

Jarý Václav ve věku 64 let po krátké a těžké nemoci. Volf Václav ve věku 84 let. Marie Kuželová, nedožítých 78 let. Vladimír Koniček, nedožítých 73 let.

A. Mazníková

Region Chomutov

12. března ve věku nedožítých 88 let zemřela náhle členka našeho regionu paní Naděžda Baběnková z Chomoutu, bytem v Kadani.

Upřímnou soustrast rodině vyjadřuje za region *Jiřina Kačerová a jednatel Josef Roller*

Region Teplice

V měsíci březnu zemřel po dlouhé nemoci ve věku nedožítých 85 let dlouholetý člen

a funkcionář SČVP, ČSBS a ČSOL pan Václav Štorek z Teplíc, rodák z Volkova. Upřímnou soustrast rodině vyjadřuje výbor regionu Teplice.

*Vlasta Holmanová, předsedkyně regionu
Všem pozůstalým projevuje svou upřímnou účast Zpravodaj a SČVP*

**Příspěvky na tiskový fond
březen 2011**

Jaroslav Kotouč, 300 Kč

Region Litoměřice: Pavla Melničáková, Dobkovic, 200 Kč, Marie Janouchová, Děčín, 100 Kč, Helena Lehnertová, Vrbice, 50 Kč, Jiřina Vítková, Litoměřice, 100 Kč, Miroslav Škrabal, Litoměřice, 200 Kč, Anna Derflerová, Litoměřice, 300 Kč, Marie Toučková, Litoměřice, 200 Kč, Ludmila Dohnalová, Litoměřice, 200 Kč, Karel Šerák, Chotíněves, 200 Kč, Evženie Ružbatská, Litoměřice, 100 Kč, Zdena Formanová, Litoměřice, 100 Kč, Olga Vašíčková, Liběšice, 50 Kč, Marie Stanislavská, Polepy, 200 Kč, Vladimír Iránek, Polepy, 200 Kč, Milada Maryšková, Křešice, 250 Kč.

Region Chomutov: Vlastimil Jelínek, Ondřejov, 300 Kč, Jana Malhauzová, Chbany, 100 Kč, Ing. Jaroslav Kuchař, Kadaň, 200 Kč.

Region Karlovy Vary: Vladislava Hricová, K. Vary, 500 Kč, Oro Janča, Ostrov n. Ohří, 200 Kč, Larisa Zábranská, K. Vary, 100 Kč

Region Žatec: Manž. Trnkovi, Lipno, 200 Kč, Helena Mlejnková, Liběšice, 200 Kč, Marie Šimková, Želeč, 200 Kč, Marie Prasková, Radičev, 200 Kč, Drahomíra Šťastná, Radičev, 200 Kč, Emilie Kroupová, Žatec, 200 Kč, Jaroslav Nový, Ostrov, 300 Kč.

Region Rakovník: Jindřich Kučera, Šanov, 100 Kč, Anna Pitrová, Šanov, 100 Kč, Bohumila Marešová, Šanov, 100 Kč, Evženie Altmanová, Jesenice, 100 Kč, Beran Emil, Kněžev, 250 Kč.

Region Praha: Marie Marková, Kralupy, 200 Kč, Marie Lomská, Praha, 500 Kč, Jaroslava Lukavská, Praha, 200 Kč, Nislava Luvertová, Praha, 300 Kč, Josef Albrecht, Kladno, 300 Kč. Jaroslava Filandrová 200 Kč a Josef Andrle 300 Kč

Region Broumov: Alexandr Stejskal 200 Kč
Region Brno: Alena Marková, Náměšť nad Oslavou, 100 Kč.

Zahraniční členové: zaslali následující částky na úhradu členského příspěvku a příspěvky na tisk. Ludmila Raicin, Berlin, 500 Kč, Jarmila Šťastná, Berlin, 1 000 Kč, Jiří Raicin, USA 1 125 Kč, Rev. Novák, Kanada, 75 CAD, Emilie Horak, Kanada, 42 CAD.

Dodatečně uveřejňujeme příspěvek na tisk došlý v loňském roce:

Region Šumperk: Jaroslava Bílková, 300 Kč.

Na konto Sdružení opět došlo několik plateb, u kterých jsem nemohla určit dárce. Proto prosím, aby mi dárce podali zprávu na tel. 487 862 703, nebo 728 351 726. *Děkuji, Nečasová.*

SDĚLENÍ

Dne 11.4.11 došlo J. Hofmanovi z Polska sdělení, že v Hulči na Volyni byl dne 26.9.2010 odhalen na bývalém katolickém hřbitově pomník bývalým obyvatelům Hulče české a polské národnosti. Zpráva došla z internetové adresy ipank@interia.pl

Důležité upozornění! Jelikož se mnozí dotazy dárců na název a číslo konta Sdružení, rozhodli jsme se, že tento údaj budeme uvádět v každém čísle Zpravodaje. **Název konta:** Sdružení Čechů z Volyně a jejich přátel, Praha. **Číslo konta:** 000000-1937591369/0800, Čs spořitelna a.s. - Rytířská 29, Praha 1. **Dary můžete posílat i na adresu hospodářky Sdružení: Marie Nečasová, Podhájek 68/V, 471 24 Mimoň, mobil: 728 351 726.** Prosíme čtenáře, aby nás neupomínali o zveřejnění darů-dary můžeme uveřejnit teprve po obdržení účetního dokladu!! **Krajané! Neposílejte v žádném případě peněžní dary na adresu redaktorky! Díky za pochopení.** Záležitosti týkající se evidence členů - změny adres, přihlášky nových členů - ukončení členství a veškeré dotazy toho se týkající zasílejte na adresu: **Antonie Kramná, Vraňanská 672/4, 181 00 Praha 8**

Tiráž: Zpravodaj vydává Sdružení Čechů z Volyně a jejich přátel pro potřeby svých členů. Za obsahovou náplň odpovídají jejich autoři. Vychází jako občasník. Šéfredaktor: Věra Latzelová. Příspěvky nejsou honorovány, nevyžádané rukopisy se nevracejí. Příspěvky zasílejte do 3. každého měsíce na adresu: Věra Latzelová, Slapská 1910/6, 100 00 Praha 10. Podávání novinových zásilek povoleno Česká pošta, s.p. odštěpným závodem Praha č.j.nov. 5400/95 ze dne 8. 8. 1995. Toto číslo vyšlo: 25. 04. 2011